

Hồi 78

Thanh Đông Kích Tây

Tiểu Yến bỗng tự tử như vậy, chỉ trong nháy mắt bụng đã thủng, ruột đã lòi máu chảy lai láng.

Sự thế xảy ra một cách quá đột ngột, không ai ngờ hậu quả lại như thế.

Âu Dương Siêu vội nhảy lại cướp thanh kiếm, nhưng đã muộn rồi. Chàng đau lòng vô cùng dậm chân đấm ngực, vừa khóc vừa kêu la:

- Tiểu Yến muội, hà tất hiền muội phải liều lĩnh như thế.

Chàng khóc đến nỗi không sao lên tiếng được, một lát sau chàng bỗng vỗ tay lên một cái ngẩng mặt nhìn lên trời hậm hực nói tiếp:

- Vi Vân Thành, Vi lão quái! Nếu ta không trả được mối thù này, ta sẽ tan xương nát thịt như tảng đá này.

Nói xong, chàng đột nhiên đưa song chưởng nhằm một tảng đá lớn ở chỗ cách xa mình ba trượng bộ mạnh xuống. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu ùm một tiếng, tảng đá nọ nát vụn và bay tung tóe.

Đánh nát tảng đá ấy rồi, Âu Dương Siêu mới đã uất ức, ngấm nhìn hồi lâu, chàng bỗng quỳ xuống vái lạy và khẩn thần:

"Cha ở trên trời có linh thiên, xin chứng minh cho. Không phải là con bất hiếu, chỉ vì Tiểu Yến muội là người thân cận nhất, tri kỷ nhất, và cũng là người duy nhất không coi rẻ con. Ngày hôm nay nàng vì con mà chết con không biết lấy gì báo đền, con đành phải lấy thần kiếm tuấn táng, như vậy cũng coi như là một chút tâm sự với Tiểu Yến muội, mong cha ở dưới chín suối đừng có khiển trách con là vong tội nhé!"

Khẩn xong chàng vái mấy lạy, rồi nhét nhanh bảo kiếm vào trong tay Tiểu Yến rồi mới từ từ lấp đất chôn.

Sau đó, chàng lại khuân một tảng đá dài chừng năm thước, rồi dùng Đại Lực Kim Cương Chỉ viết mấy chữ như sau:

"Nhất đời hiệp nữ Trác Tiểu Yến chi mộ".

Viết xong, chàng liền chôn tảng đá ấy trước mộ.

Lúc ấy trời đã quá ngọ, Âu Dương Siêu vất vả suốt một ngày đêm người đã mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn cứ quanh quẩn trước ngôi mộ của Tiểu Yến, lúc thì xoa tay, lúc thì dậm chân, lúc thì vỗ ngực gãi đầu như điên như khùng. Chàng cứ lẩn quẩn ở đó mấy tiếng đồng hồ liền, rồi chàng mới thở dài đi tới trước mộ của Tiểu Yến vái một lạy và nức nở nói:

- Tiểu Yến muội, anh đi đây. Em ở lại đây dù một mình cũng đừng hãi sợ gì nhé, chờ anh trả thù cho em xong rồi anh dựng một cái lều ở đây hầu em.

Nói xong, chàng lại khóc lóc một hồi, rồi mới đi luôn. Nhưng chàng mới đi được mấy bước, liền trừ trừ nghĩ thầm:

"Bây giờ ta biết đi đâu đây? Ta quanh quẩn nơi đây hàng ngày, có lẽ Tiểu Diện Vô Thường đã đi xa hàng mấy trăm dặm rồi, biết đi đâu mà tìm kiếm thấy y nữa?"

Nghĩ tới đó, chàng liền leo trên cao ba trượng đưa mắt nhìn bốn chung quanh để tìm xem có đường lối nào gần nhất để xuống núi không? Hay là tìm xem có nhà nào gần đấy, để vào đó kiếm tạm một bữa ăn rồi hãy đi sau?

Chàng đang nhìn bỗng thấy trên một ngọn núi ở bên phía Nam có một cái bóng trắng phi lên phi xuống, rõ ràng người này là một cao thủ có võ công rất cao trong võ lâm. Chàng vội tiến theo về phía đó.

Khi tới gần bóng trắng đó, chàng lại thấy sau cái bóng đen kia độ hai mươi trượng thôi..

Âu Dương Siêu ngạc nhiên hết sức bụng bảo dạ rằng:

"Nhân lúc ta chưa biết đi đâu, hãy thử đuổi theo họ xem sao?"

Nghĩ đoạn, chàng liền đuổi theo những người đó chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Chàng giở hết tốc lực ra đuổi, nhanh như sao sa, chỉ thoáng cái đã đến gần bọn họ rồi. Chàng đưa mắt nhìn bỗng tức giận khôn tả liền tung mình nhảy lên cao, mồm thì quát lớn:

- Đại tử khải lo tam đệ đã tới đây?

Thì ra cái bóng trắng ấy chính là Đoàn Băng Dung, vì việc cái sáo ngọc ở Liễu Âm Hoa Minh trang mà nàng giận dữ bỏ đi. Lúc này nàng một mình địch với sáu người, có vẻ uể oải vô cùng.

Bọn người vây đánh Băng Dung không phải là bọn tà môn, mà là những người có tai có mắt hết. Thì ra họ là chưởng môn của sáu đại môn phái.

Âu Dương Siêu thấy vậy, càng tức giận thêm, vội đâm bổ xuống như một mũi tên bắn xuống vậy. Chưa xuống tới mặt đất chàng đã giở thế Thương Ưng Phác Thố (chim ưng bắt thỏ) ra chop Giang Kiện Tài người chưởng môn của phái Hoa Sơn, như Phi tướng quân ở trên trời giáng xuống, lợi hại vô cùng, hung mãnh tuyệt luân.

Vĩnh Hư lão đạo, chưởng môn của phái Thanh Thành, Tĩnh Không đại sư, chưởng môn của phái Nga My, Hoàng Phủ Siêu, chưởng môn của phái Côn Luân, Điền Tây, chưởng môn của phái Không Động, và Giả Văn Tín, chưởng môn của phái Cống Lai, đều giật mình kinh hãi, bỏ chạy tán loạn, người này, người ấy đã lui xa hơn trượng rồi, mà mặt vẫn còn hãi sợ. Giang Kiện Tài vội nằm xuống đất lăn một vòng, nhờ vậy mới tránh được thế chop ấy.

Băng Dung thấy Âu Dương Siêu tới, nhất thời không biết nên xử như thế nào, vì khi nàng bực tức bỏ đi, là tự nàng trước nhưng bảo nàng xin lỗi thì nàng không muốn. Nhưng lúc sáu người chưởng môn rút lui, nàng đang thở hổn hển, liền tương kế tựu kế, cứ đứng thờ hoài.

Âu Dương Siêu không nghĩ đến những điều đó, vừa xuống tới mặt đất chàng đã quát bảo sáu người chưởng môn kia rằng:

- Các người thật không biết xấu hổ. Có thật ông tổ của các người đã truyền cho các người cái trò quần ẩu đấu này đấy không?

Sáu người chưởng môn hồ thẹn vô cùng, cứ đứng yên mà đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói nửa lời. Âu Dương Siêu lại giận dữ nói tiếp:

- Hừ! Các người đã làm nhục ba đời tổ tiên.

Nói tới đó, chàng quay lại nhìn Băng Dung vừa cười vừa hỏi:

- Sao đại tể gặp bọn vô sỉ này thế?

Tuy Băng Dung rất muốn nói chuyện với chàng, nhưng vẫn còn tức giận mà đáp:

- Ai khiến người lý đến nào?

Âu Dương Siêu biết nàng vẫn còn chưa nguôi cơn giận, liền cười và nói tiếp:

- Đại tể vẫn còn giận tôi đấy à?

Băng Dung chưa kịp trả lời, chàng đã quay người lại, giận dữ quát bảo:

- Giả Văn Tín người hãy đứng yên.

Nhân lúc chàng đang nói chuyện. Giả Văn Tín người chưởng môn của phái Cống Lai liền giở kế đào tẩu, định rút lui ngay, nhưng Âu Dương Siêu vừa nói chuyện vừa để ý nghe cử chỉ của bọn sáu người, nên chàng vừa nghe thấy tiếng gió động đã biết ngay tên nào đứng ở đâu định đào tẩu rồi.

Văn Tín xấu hổ vô cùng, liền nổi giận giơ chiếc quạt sắt ra gượng làm ra vẻ can đảm, nhưng sự thật trong lòng vẫn sợ hãi và đáp:

- Âu Dương Siêu người ngông cuồng lắm.

Âu Dương Siêu đang tức giận không nơi phát tiết, thấy đối phương nói như vậy, liền mắng át giọng ngay:

- Câm mồm.

Chàng lại chỉ tay vào mặt sáu người, và nói tiếp:

- Không ai được cử động hết, nếu tên nào dám táo gan dám xô dịch nửa bước, lá cờ Phích Độc Truy Hồn này không nể mặt tên đó đâu. Nói thật cho các người biết, cũng đã đến ngày ta phải thanh toán món nợ với các người rồi.

Nói xong, chàng múa tít lá cờ báu. Lúc ấy trời đang u ám sắp tới bỗng sáng hẳn.

Sáu người chưởng môn đưa mắt nhìn nhau, sau do Giả Văn Tín lên tiếng nói trước:

- Còn món nợ gì mà người chưa thanh toán nữa? Người tàn sát các đời đệ tử thứ hai của bảy đại môn phái chúng ta như thế còn chưa đủ sao? Tính mạng của Nhạc Công Vỹ, người chưởng môn của phái Thiên Sơn không đủ đền bù tính mạng của Âu Dương Đơn ư?

Tuy y cãi lý như vậy, nhưng nghe lời lẽ của y đủ thấy y đã hãi sợ Âu Dương Siêu rồi.

Âu Dương Siêu không tức giận, trái lại còn cười và đáp:

- Hà hà... Họ Giả kia, người có biết thù của cha mẹ là bất cọng đái thiên không? Huống hồ việc giết đệ tử đời thứ hai của bảy đại môn phái không phải là việc của Âu Dương Siêu này.

Vĩnh Hư đạo lão vội xen lời hỏi:

- Người còn chối, không phải người còn ai?

- Lão đạo sĩ kia, người ăn nói nên cân nhắc một chút nhé.

Vĩnh Hư bị chàng quát bảo như người trên dạy bảo người dưới, tức giận khôn tả, định lên tiếng nói tiếp, nhưng lại sợ Âu Dương Siêu ra tay tấn công mình trước, mà không nói thì chịu nhẹn sao nổi? Nên sắc mặt của y cứ thay đổi luôn luôn, cũng may Điền Tây, nữ chưởng môn của phái Không Động đã xen lời hỏi:

- Không phải người thì là ai? Người có thể chỉ hung thủ cho chúng ta biết đó là ai không?

Âu Dương Siêu cười nhạt đáp:

- Hung thủ là ai, tại hạ đã biết rồi, nhưng các người là chưởng môn của một môn phái, đệ tử của mình bị giết mà không trả thù được thử hỏi các người còn làm chưởng môn làm gì nữa? Thực không biết xấu hổ chút nào.

Tĩnh Không đại sư của phái Nga Mỹ cau đôi lông mày trắng lại, muốn thừa cơ rút lui, nên bảo với năm người chưởng môn kia rằng:

- Nếu y bảo không phải là hung thủ, chúng ta điều tra xem khi nào có bằng cứ rõ rệt thử xem y có còn chối cãi được nữa hay không? Bây giờ chúng ta khỏi cần nóng lòng sốt ruột như thế vội. Chúng ta hãy đi thôi.

Âu Dương Siêu biết lão hòa thượng này muốn rút lui một cách đàng hoàng, liền cười nhạt và nói tiếp:

- Hòa thượng này giảo hoạt thật. Người nói dễ nghe thế?

Các người muốn bỏ đi không khó, nhưng ít nhất phải để lại một vật gì đã, rồi mới có thể đi được.

Kiên Tài vội cướp lời hỏi:

- Để lại cái gì?

Âu Dương Siêu trầm giọng đáp:

- Để lại tính mạng của các người.

Nói xong, mặt chàng lộ đầy sát khí, khiến ai trông thấy cũng phải kinh hoàng.

Lúc ấy Băng Dung mới tiến lại hai bước, hỏi:

- Sáu vị chưởng môn vừa thấy mặt tôi đã bắt tôi trao Âu Dương Siêu ra cho. Tôi bảo tôi đã đoạn tuyệt ân nghĩa với y rồi, các người không chịu nghe cứ bắt ép tôi hoài. Thế nào, bây giờ nhân vật chính đã có mặt ở đây rồi, trái lại các vị lại cứ đòi đi, thật là đầu hổ đuôi xà. Các vị làm mất thể diện của danh môn chính phái.

Điền Tây vội trả lời:

- Đoàn Băng Dung phái Không Động với Thiên Ma Giáo có liên quan rất mật thiết. Nói về vai vế ta là bạn của Thiên Ma Tiên Nương. Người ăn nói như vậy không sợ hổn hào với bề trên hay sao?

Băng Dung không kịp trả lời thì Âu Dương Siêu đã quát lớn:

- Bậy nào! Vừa rồi các người vừa quần ẩu quần đấu, sao không nghĩ đến Thiên Ma Tiên Nương, Hoa sư mẫu, đến lúc này mới đem chuyện ấy ra nói, khi nào ta chịu để yên cho.

Sáu người chưởng môn không biết trả lời thế nào cho phải.

Giả Văn Tín liền múa cái quạt gang, quát lớn:

- Các vị ngày hôm nay chúng ta đã nhận thua rồi, nhưng một người liều mạng, muôn người khó địch nổi. Nếu là hảo hán thì cứ việc tiến lên đi.

Nói xong, y làm như muốn xông lên vậy.

Âu Dương Siêu thấy thái độ của Văn Tín như vậy, liền cười như điên như khùng, và chỉ tay vào sáu người chưởng môn nói tiếp:

- Giải lăm. Nhưng các người chớ bắt chước con rùa đen lúc lâm trận lại rụt đầu rụt cổ nhé.

Nói xong, chàng tung mình nhảy lên cao ba trượng, rú lên một tiếng thật dài, tay múa cờ bấu nhắm sáu người chưởng môn tấn công luôn.

Thế võ này của chàng là trong thế lại có thế, trong thức lại có thức sáu thế sáu thức liên tiếp, nên phải có kinh công tuyệt thế nội lực dẻo dai, thủ pháp nhanh như điện mới được, trong ba điều ấy thiếu một cũng không.

Sáu người chưởng môn chưa hề thấy ai có thế võ kỳ lạ như vậy cả sáu cùng kinh hãi, vừa nhảy nhót tránh né, vừa giơ khí giới lên che đầu.

Băng Dung đứng cạnh đó vừa yêu vừa hận. Nàng yêu vì công lực của Tam đệ ngày càng tiến bộ, hận vì chàng không nên cho người mượn cây sáo ngọc một cách dễ dãi như thế. Nghĩ đến đó nàng lại nghiêng răng kêu côm cộp.

Lúc ấy Âu Dương Siêu mới giở ra một thế đã khiến cho sáu đại chưởng môn kinh hãi rút lui. Người chàng chưa xuống đến đất đã tung mình nhảy về phía trước hơn trượng, rõ ràng tấn công Hoàng Phủ Siêu nhưng sự thật chàng lấy Văn Tín làm mục đích, và thuận tay điểm vào Toàn Cơ với Khấu Vỹ song huyết của Vĩnh Hư với Tĩnh Không hai người. Thế công ấy lợi hại vô cùng, bốn người chưởng môn muốn tránh né cũng không kịp.

Hoàng Phủ Siêu vội múa tít cây gậy sắt để bao vây chặt lấy mình mảy, mồm thì la lên:

- Không ngờ chúng ta lại thua cho tên tiểu bối như vậy.

Lão phu phải thí mạng với người mới được.

Tiếp theo đó, Điền Tây múa cái bừa, Giang Kiện Tài múa cây thiết quai, Vĩnh Hư múa cây bảo kiếm, Tĩnh Không múa chuối hạt châu. Lúc này cả sáu người chưởng môn đã đồng tiến thoái, cũng giở tài ba tuyệt học ra, nhằm Âu Dương Siêu tấn công tới.

Băng Dung thấy vậy định rút trường kiếm ra tiến lên giúp Âu Dương Siêu một tay, nhưng lại thôi, muốn xem công lực tam đệ lúc này đã tiến bộ đến mức độ nào đã.

Ngờ đâu lúc ấy, Âu Dương Siêu cười ha hả, ung dung nói:

- Phải, có thế mới thú vị chứ. Các người có chết như thế này mới gọi là cứng đầu cứng cổ.

Chàng vừa nói vừa múa tít lá cờ nhằm sáu người chưởng môn lấn át tới. Người nào người nấy kinh hoảng vội rút lui, nhưng chờ tới khi kỳ phong qua rồi, chúng lại xông lên tấn công tiếp.

Còn Âu Dương Siêu thấy đánh như thế này dù có ba ngày ba đêm cũng không phân cao thấp được. Nếu mình không dùng mưu kế đặc biệt thì khó mà thắng nổi đối phương.

Chàng đang suy nghĩ thì chuỗi hạt châu của Tĩnh Không vừa quật tới. Chàng đưa lá cờ lên giả bộ đưa về phía trước, mồm thì quát tháo:

- Tĩnh không hòa thượng, hãy tiếp thế này của ta.

Tĩnh Không hòa thượng nghe nói giật mình kinh hãi, vội thâu chuỗi hạt lại, lùi phía sau bả trước đứng lấy thế để chống đỡ thế công của kẻ địch.

Mọi người không ngờ Âu Dương Siêu lại Thanh Đông Kích Tây. Chàng giả bộ tấn công Tĩnh Không, nhưng thật sự lại xoay lá cờ lại tấn công Vĩnh Hư, người chưởng môn của phái Thanh Thành, mồm chàng nói tiếp:

- Ta không tấn công hòa thượng mà lại tấn công đạo sĩ.

Vĩnh Hư đạo nhân không ngờ chàng lại tấn công mình, vội che thân, mồm thì la lên:

- Nguy tai.

Y muốn thâu kiếm nhảy ra ngoài tránh xa né nhưng đã muộn rồi chỉ nghe thấy tiếng kêu loong coong một tiếng, trường kiếm trong tay y đã bị hất bắn ra ngoài xa.

Âu Dương Siêu thấy thế công ấy đã đắc thắng, không trì hoãn chút nào, vội dùng thế Phong Vân Biến Sắc nhằm Văn Tín tấn công luôn, thanh thế thật là kinh người.

-- o O o --